

90 ANYS, TOTA UNA VIDA

Em llevo al matí i he de córrer per trobar un tros de pa, un tros de pa sec que podré ruixar amb una mica d'oli, de les escorrialles que queden del berenar d'ahir. I tinc tanta gana...tinc 12 anys i visc en una família de set persones. Els avis viuen a casa, juntament amb els meus pares i els meus dos germans, més grans que jo.

De vegades em sento afortunada, perquè mai estic sola a casa, però d'altres, una mica trista..no conec què és tenir una peça de roba nova o bé unes sabates que no estiguin deformades. El pare treballa al camp i la mare tot el dia neteja i feineja a la cuina, ja sigui amb un cullerot remenant l'olla o bé amb una agulla sorgint mitjons. No m'agrada el què veig, i de gran jo vull viure diferent.

Imagino que quan sigui major d'edat marxaré de la masia, vull anar a la gran ciutat. Passaré dies d'esforç, treballant en una cuina d'un gran restaurant del barri de les Corts de Barcelona des de la sortida del sol fins que la lluna tregui el cap, amb els dits arrugats com panses de tant tenir-los en remull a l'aigua. M'hi passaré uns quants anys, però faré una bona bosseta d'estalvis. Veig que aquesta tampoc és la vida que vull, però m'agrada on visc, i aprofito els pocs moments lliures per passejar-me prop de les obres de construcció del Nou Camp de les Corts, una gran construcció que ubicarà una de les grans afeccions de la meva vida, el futbol.

El 24 de setembre de 1957 demanaré un dia de festa al meu encarregat: vull ser a primera fila per veure i sentir el meu equip, en un partit que no oblidaré perquè vam guanyar, i mare de Déu com vam guanyar, 4 a 2! He hagut de fer un gran sacrifici per ser-hi, i gastar-me tota la mesada, però ha valgut la pena.

Els pares no ho saben, no entendrien que m'agradés un joc de nens, i encara menys que em gastis tants diners per veure com una colla d'homes empaiten una pilota. De fet, no s'ho creurien. No han estat mai a la capital, i en les poques cartes que els envio, els explico els moviments socials i polítics que es viuen a la ciutat, i em responen que tinc molta imaginació, i que a pagès sí que hi passen coses: en Pere, el meu germà més gran, ja té dos fills i el mitjà, en Marc, ha deixat la masia per formar part de la família monàstica de l'Orde Cistercenc de Poblet, on hi duu una vida autèntica i deslliurada dels materialismes de la societat.

Aquí les coses van a un altre ritme, o almenys això em sembla. Tampoc els hi he explicat a casa, però ja fa unes setmanes que em veig amb l'Alfredo. Quin home i quin foc que traspua..Va néixer a Jaén el 1923, en una família benestant que es dedicava a la vinya, però amb la decadència del sector, amb quatre parracs i els fills a collibè, el 1929 van haver de deixar la seva terra per instal·lar-se a Barcelona, en una època d'èxode andalús cap a Catalunya sense precedents. Sempre m'explica que els seus pares s'hi van deixar la pell i un bocinet del seu cor voldria tornar a casa algun dia, però ell, catalanista fins al moll de l'òs, no es recorda del seu poble. Jo sóc la seva vida, el seu present i el seu futur.

De fet, no ens podem queixar: hem volgut dibuixar acuradament el nostre futur en aquesta terra que ens ha acollit tímidament i sense posar-nos-ho gens fàcil, i després de molts intents, alguns amb un final més aviat agrejolç, hem tingut sis fills i una vida plena i reconfortant. Una vida que es mereix somniar.

Em llevo el matí del 28 de maig de 2016, i aquesta nit he dormit molt bé. Vaig néixer el 1926 i avui faig 90 anys. Aquesta nit he reviscut alguns dels moments més especials de la meva vida i d'una societat que ha canviat estrepitosament a nivell demogràfic, social, econòmic i tecnològic. Si els ho expliqués als meus pares no em creurien, pensarien que tinc massa imaginació i fins i tot que se m'ha girat el cervell.

És per aquest motiu que no els ho explicaré.